

Με τη δεύτερη αιτίασή της, η Επιτροπή προσάπτει στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου ότι μετέφερε ελλιπώς το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 96/71/ΕΚ, καθόσον η εθνική νομοθεσία περιορίζει την έννοια των «ελαχίστων περιόδων αναπαύσεως» μόνο στην εβδομαδιαία ανάπαυση, αποκλεισμένων άλλων περιόδων αναπαύσεως, όπως είναι η ημερήσια ανάπαυση ή η ώρα του διαλείμματος.

Με την τρίτη και την τέταρτη αιτίαση, η Επιτροπή προβάλλει τέλος παράβαση των άρθρων 49 ΕΚ και 50 ΕΚ, απορρέουσα από την υποχρέωση που επιβάλλεται στις επιχειρήσεις των οποίων ο εργαζόμενος ασκεί μόνιμη ή προσωρινή δραστηριότητα στο Λουξεμβούργο, 1) να παρέχουν στην επιθεώρηση εργασίας και ορυχείων «πριν από την έναρξη των εργασιών», «κατόπιν απλής αιτήσεως» και «το συντομότερο δυνατόν» πρόσβαση στα ουσιαστικά στοιχεία που είναι απαραίτητα για τη διενέργεια ελέγχου και 2) να υποδεικνύουν έναν ad hoc εντολοδόχο, κάτοικο Λουξεμβούργου, επιφορτισμένο με τη διατήρηση των εγγράφων που είναι απαραίτητα για τον έλεγχο της τηρήσεως των υποχρεώσεων που υπέχουν οι εν λόγω επιχειρήσεις.

(¹) Οδηγία 96/71/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με την απόσπαση εργαζομένων στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών (ΕΕ L 18 της 21.1.1997, σ. 1).

(²) Οδηγία 91/533/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Οκτωβρίου 1991, σχετικά με την υποχρέωση του εργοδότη να ενημερώνει τον εργαζόμενο για τους όρους που διέπουν τη σύμβαση ή τη σχέση εργασίας (ΕΕ L 288, σ.32)

Αναίρεση που άσκησε στις 21 Ιουλίου 2006 ο Θεόδωρος Καλλιανός κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) στις 17 Μαΐου 2006 στην υπόθεση T-93/04, Καλλιανός κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-323/06 P)

(2006/C 224/51)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Αναιρεσείων: Θεόδωρος Καλλιανός (εκπρόσωπος: G. Archambeau, avocat)

Αντίδικος στην αναιρετική διαδικασία: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα του αναιρεσείοντος

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κρίνει την αίτηση αναιρέσεως παραδεκτή και βάσιμη
- να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 17ης Μαΐου 2006 στην υπόθεση T-93/04, Καλλιανός κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ως προς όλα τα κεφάλαιά της και να πράξει όσα το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όφειλε να πράξει, ήτοι:

α) να ακυρώσει την απόφαση της ΑΔΑ της 28.11.2003, επί της διοικητικής ενστάσεως του Θ. Καλλιανού υπ' αριθ. Ρ/335/03 της 02.07.2003·

β) να υποχρεώσει την Επιτροπή να επιστρέψει στον αναιρεσείοντα όλα τα ποσά που κατέβαλε και παρακράτησε, χωρίς νόμιμο τίτλο ή δικαίωμα, από τις αποδοχές του αναιρεσείοντα, από την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως διαζυγίου την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο Αθηνών στις 08.03.1999, περιλαμβανομένης της τιμαριθμικής αναπροσαρμογής της μη οφειλομένης προσωρινής διατροφής την οποία αποφάσισαν μονομερώς στις 18.09.2002 οι υπηρεσίες της Επιτροπής, νομιμοτόκως προς 7 % από της ημερομηνίας παρακρατήσεως του οικείου ποσού από τον μηνιαίο μισθό του αναιρεσείοντος·

γ) να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει τα έξοδα της κοινοποίησεως με δικαστικό επιμελητή καθώς και τα έξοδα μεταφράσεως των ελληνικών αποφάσεων στα γαλλικά, εγγράφων τα οποία είχαν ήδη τεθεί εγκαίρως στη διάθεση της Επιτροπής, ήτοι 1 500 ευρώ, καθώς και τα έξοδα που οφείλονται στις ενέργειες που υποχρεώθηκε να επαναλάβει ο αναιρεσείων προκειμένου να αμυνθεί, καθοριζόμενα στο 20 % του ποσού που θα επιδικασθεί ή σε οποιοδήποτε ποσό καθορίσει κατά δικαιο κρίση το Δικαστήριο·

δ) να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο σύνολο των εξόδων των δικών ενώπιον του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την αίτηση αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προβάλλει, πρώτον, την αναρμοδιότητα των κοινοτικών οργάνων να υποκαταστήσουν τα κράτη μέλη ή να ερμηνεύσουν την εθνική τους νομοθεσία στο πλαίσιο διαδικασιών διαζυγίου.

Ο αναιρεσείων αμφισβητεί, δεύτερον, την άποψη κατά την οποία η απόφαση διαζυγίου δεν έχει ως αποτέλεσμα την αυτόματη άρση των προσωρινών μέτρων τα οποία έχει διατάξει ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, αλλά πρέπει να κοινοποιηθεί με δικαστικό επιμελητή στην Επιτροπή προκειμένου αυτή να μπορεί, μεταξύ άλλων, να θεωρήσει ότι δεν υπέχει πλέον την υποχρέωση να προβαίνει σε κρατήσεις επί του μισθού του ενός συζύγου (υπαλλήλου των Κοινοτήτων) υπέρ του άλλου συζύγου. Συναφώς, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, αφενός, ότι η Επιτροπή δεν είναι τρίτος εις χείρας του οποίου πραγματοποιείται κατάσχεση, ούτε συνήθης εργοδότης, δεδομένου ότι κάθε υπάλληλος των Κοινοτήτων υπέχει, δυνάμει του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, υποχρεώσεις παροχής πληροφοριών και διαφάνειας ως προς την προσωπική του κατάσταση. Αφετέρου, ισχυρίζεται ότι η απόφαση περί προσωρινής διατροφής υπέρ ενός συζύγου στο πλαίσιο διαδικασίας διαζυγίου παύει αυτοδικαίως να ισχύει με την έκδοση της αποφάσεως διαζυγίου και ότι, κατά συνέπεια, το γεγονός και μόνον ότι η Επιτροπή έλαβε γνώση της αποφάσεως αυτής αρκεί για να λήξουν οι υποχρεώσεις διατροφής, χωρίς να είναι αναγκαίο να κοινοποιηθεί η απόφαση αυτή με δικαστικό επιμελητή.